

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU.

REDACCIÓ, I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANGER, 250

En Pestaña antibolxevista

Aquells que ho poden saber, diuen que el capítol del sindicalisme català, Angel Pestaña, qui anà a Moscou per a pendre part en el Congrés de la Tercera Internacional, ha tornat de Rússia completament antibolxevista. Les coses que ha vist allà no li han agradat, i això que les ha guaitades des del punt de mira de les idees sindicalistes i comunistes. Com els laboristes anglesos i com els socialistes italians, ha pogut veure En Pestaña que el règim a que avui està sotmès l'obrer rus és pràcticament un règim d'esclavitud.

En Pestaña, que és un antic anarquista, voldria lligar el comunisme amb la plena llibertat individual. I es dona el cas que a Rússia, sota el règim dels Soviets, no hi ha avui ni llibertat individual ni comunisme. La lliçó de fets que ha tret el capítol sindicalista de la visió directa de Rússia, és que cal cercar per camins diferents l'establiment del règim comunista. I així es demostra que l'apologia incondicional de la República dels Soviets és un excés d'oficiositat extremista. Es pot combatre el règim sovieta rus, i ésser alhora radicalíssim en matèria social.

Sembla que En Pestaña ha enviat una memòria a la Confederació Nacional del Treball sobre les impressions del seu viatge a Rússia. Cal creure que aquest document serà publicat. Per grosses que siguin en certs aspectes les diferències que'ns separèn d'En Pestaña, creïem que aquest farà una bona obra contribuint a desfer la llegenda paràstica que del règim rus s'ha creat entre els obrers europeus.

Sentiments anacrònics

UNA petita controvèrsia, a base de les causes de la guerra russo-polaca, ha estat sostinguda entre *El Diluvio* i *La Publicidad*. El primer ha sostingut una posició russòfila; la segona una actitud polacòfila. I en un incident de la polèmica, *La Publicidad* ha deixat caure una frase que volia ésser despectiva, però que era perfectament representativa. Els que escrivien, posant entusiasme en les operacions dels exèrcits russos, eren els «Armandos Guerra del bolxeviquisme».

Retreure aquest nom, ja anacrònic, confirmava la nostra creència de que la major part del pensament francòfil antibolxevic, respon a una persistència dels sentiments viscuts durant la guerra. Aquella rencuniosa contra-

rietat produïda per la pau precipitada que firmaren els revolucionaris russos, posa en els nostres escriptors francòfils — en els catalans, perquè gairebé la totalitat dels escriptors madrilenys s'han posat davant de la França, al costat de Rússia — una animadversió russòfoba, que no existiria sense aquella pau. Persisteix en ells l'odi al paciència prematur, que feu perillar la victòria, i al revolucionari que adoptà una posició d'indiferència vers la disputa dels imperialismes alemanys i aliats.

Si la revolució russa hagués esclatat abans la guerra o després de la guerra, sense que pogués afavorir involuntàriament la política alemanya, creïem que la posició dels contradictors antirrevolucionaris seria distinta, si no favorable. Jo no dubto que el pensament dels senyors Hurtado i Rovira i Virgili, per exemple, veurien en el nou govern rus un avatar, potser prematur, d'una fatal evolució

social i el compliment d'una llei de gravetat, que ha portat a un poble impregnat de doctrinarisme socialista, després de cinquanta anys de martiri, a un assaig de govern marxista.

En la mateixa França hem observat idèntic fenomen. Cap poble ha donat la seva conformitat antirrusa, més que el francès. Es que existeixen els famosos vint milions pel mig que regeixen la seva política. Bé, però i els socialistes? També cap partit socialista com el francès ha mirat tan fredament la revolució russa. Els laboristes anglesos han votat contra la Tercera Internacional, per no admetre el seu individualisme anglès cap dictadura, i no obstant, arribat el moment decisiu d'un auxili militar a Polònia els laboristes crearen Comitès d'Acció disposats a promoure a Anglaterra la vaga general revolucionària. Els socialistes francesos han callat davant de l'acció del seu govern, davant de l'auxili militar concedit a Polònia, davant del transport de material de guerra. I és que fins en el socialistes francesos, com en part de la nostra gent d'esquerra, perdura el sentiment de la guerra, hostil al poble que feu la revolució social, però que al mateix temps feu la pau sense pensar amb la França.

Dos anys després de l'armistici la preocupació dels nostres antibolxevics és el possible afavoriment d'Alemanya. Tot ho subordinen al profit que poden treure els alemanys, i si a Rússia, per la seva voluntat formidable, se conseguís l'enfortiment del seu règim, amb una vida més ditxosa, més abundant i més lliure, donant als homes les noves formes socials, ells abominarien d'aquella vida, rebutjarien aquestes formes, si podien afavorir a Alemanya. Els «adversus hostes» és el seu sentiment central.

Nosaltres, al contrari, admirem a Rússia perquè ella ha extret de la guerra l'exemplaritat que no va recollir cap altre poble. França feu la victòria, triomfant de la guerra externa; Rússia feu la revolució, guanyant la guerra interna. La guerra de la Llibertat per als aliats; la guerra de la Justícia per als russos. Alguns dels nostres homes d'esquerra no han comprès encara la segona, ofuscats per la primera i pel perill en que va posar-la la revolució russa. El seu esperit està encara en 1917.

PARADOX

L'emboscada

— Assegura el cop, eh!
— No t'espantis; sóc cabo del sometent.

UN MIRACLE COM EL DE LLIMPIAS

—Aquest, aquest sí, que plora de debó!